

ISTEN ELFELEJTETT KERTJE

a paradicsomi park
hol nem sétáltál soha
hol nem vártál
zavartan morzsolgatva
egy feláldozott
nőszirmot
visszafojtott
lélegzettel bámulva
ujjadat bemázoló
kékes vérét

ahol nem vártalak
a szökőkút csobogását
hallgatva
miközben mellettem
a vízbe hugyozott
a galambpiszkos
angyal

az esőfa alatt
megbúvó
színét vesztett pad
melyen nem ültünk
megállítva a toronyóra
mutatóját
nem beszélgettünk
elcsendesedve
amikor arra sétált
az emlékeit kereső
fehérhajú öreg

nem bújtunk össze
vérünk dallamát
kottázva
nem ízlelgettük
egymás ajkát
mohón mint kised
anyja emléit

a mámor ködében
elmerült,
sosem volt liget
Isten elfelejtett kertjének
búja zöldjét álmodja